

For
girls only!

Hetty van Aar

Parijs, here we come!

© 2012 Standaard Uitgeverij / WPG Uitgevers België nv,
Mechelsesteenweg 203, B-2018 Antwerpen en Hetty van Aar

www.standaarduitgeverij.be
info@standaarduitgeverij.be
www.hettyvanaar.nl

Vertegenwoordiging in Nederland
WPG Uitgevers België
Herengracht 370/372
NL-1016 CH Amsterdam

Omslagontwerp: Linda Lemmen
Omslagillustratie: Cécile Hudrisier
Vormgeving binnenwerk: Aksentbvba.be

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden
verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand of
openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch,
mechanisch, door fotokopieën, opnamen of op welke wijze ook, zonder
voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

ISBN 978 90 02 24724 8
D/2012/0034/373
NUR 283

Eline zag het meteen toen ze de keukendeur opendeed: er was iets aan de hand. Op het aanrechtblad stond een lege champagnefles, de bolle kurk met het ijzeren hoedje lag ernaast, samen met wat goudpapier en een paar smalle, hoge glazen. Wat was hier aan de hand? Had papa stilletjes een feestje gevierd, terwijl zij op school zat te ploeteren? En waarom was er feest? Had zij iets gemist? Langzaam liep Eline de keuken door, om zich heen speurend naar nog meer sporen van het feest. Vanuit de zitkamer dreven flarden van stemmen de keuken binnen. Papa's vertrouwde stemgeluid werd regelmatig onderbroken door het vrolijke gekwetter van een vrouwenstem. Er klonk nog meer geroezemoes, maar dat deed er niet toe, vond Eline. Die vrouwenstem, daar ging het om. Ze had die stem al eerder gehoord. Het was nog niet zo lang geleden. Opeens wist ze het weer. Ze was een maand of twee geleden even bij papa op het werk langs geweest omdat ze haar huissleutel was vergeten. Daar had ze de vrouw ook gehoord, in een kantoor naast dat van papa. De deur stond open, zodat ze

de vrouw had kunnen zien. Die was lang, slank en om eerlijk te zijn... Eline slikte even. Om eerlijk te zijn: de vrouw was knap. En bovendien nog vrolijk en vriendelijk ook. De vrouw was alles wat ze niet moest zijn. Ze zat daar lief en knap te wezen in dat kantoorje zo dicht bij papa. De kans dat hij op haar verliefd zou worden was wel heel groot. Hij had beter een lelijke, chagrijnige, brompot in dienst kunnen nemen. Iemand op wie hij van zijn lang zal ze leven niet verliefd zou worden. Dat zou voor Eline ook een hele geruststelling geweest zijn.

Vanuit de kamer klonk opnieuw een vrolijk gelach. Het was wel duidelijk dat die twee plezier hadden. Ik kan maar beter naar binnen gaan, dacht Eline. Ze had altijd graag voor koppelaarster gespeeld. Twee verliefde zielen bij elkaar brengen was het mooiste dat er bestond. Maar nu moest ze het tegenovergestelde voor elkaar zien te krijgen. Ze moest tussen papa en de mevrouw van kantoor in gaan staan.

Na de vriendjes van mama had ze helemaal genoeg van verliefde ouders. Later, als zij groter was misschien. Maar nu niet. Eline pakte de champagnekurk op, keek er even naar en legde hem weer terug. In gedachten streek ze met haar vinger langs de ijzeren draad. Zou ze het erg vinden als papa later een vriendin kreeg? Ze trok haar mond tot een streep en schudde haar hoofd. Nee, natuurlijk niet. Een warme gloed trok van haar hals over haar gezicht. Ze bloosde. Zelfs als ze stilletjes loog, kreeg ze nog een rood hoofd. Natuurlijk zou ze het wel vreselijk vinden als papa verliefd zou worden. Ze zou

waarschijnlijk vreselijk jaloers worden omdat ze papa, haar papa, met iemand anders moest delen. Met een wildvreemde nog wel. Meteen voelde ze zich schuldig omdat ze zulke vervelende dingen dacht. Papa mocht toch zeker ook wel gelukkig worden?

Ze schrok op van stemmen in de gang. Papa liet mensen uit. Van de voordeur liep hij regelrecht de keuken in en daar vond hij haar.

‘Lientjepientje!’ riep hij vrolijk. Aan zijn stem te horen was hij blij dat hij haar zag. Zijn ogen glinsterden. Hij zag er opeens zo jongensachtig uit. ‘Ik heb groot nieuws. Kom mee.’ Hij trok haar achter zich aan naar de kamer. ‘Mijn ontwerp heeft de eerste prijs gewonnen. Wat zeg je daarvan? Is dat niet fantastisch? Wat een eer... en niet alleen voor mij, maar ook voor Piejee.’ Hij knikte naar de mevrouw van kantoor. ‘Heb ik jullie ooit aan elkaar voorgesteld? Ik dacht het niet.’

Eline schudde de vrouw braaf de hand. Wat die zei ging langs haar heen. Ze moest alsmaar aan die rare naam denken: Piejee! Wie heette er nu Piejee? Toch zeker niemand. Van dichtbij was de vrouw eigenlijk nog knapper dan van een afstand. Haar blauwe ogen hadden de kleuren van de zee, maar dan wel van de Noordzee op een heldere dag. Zulke mooie tinten blauw... Die wilde Eline wel in haar verfdoo's. De tanden van Piejee staken helderwit af bij haar nog zomerbruine huid. Ze droeg zo'n kek wit overhemdbloesje op haar strakke jeans, bijpassende witte sneakers... Niets opvallends, maar toch perfect. ‘Hela, Lientje, wat sta je daar te dromen?’

Eline schrok op van papa's stem. Hij had gelijk. Ze was zo diep in gedachten geweest, dat ze niet eens gemerkt had dat Piejee ging vertrekken. Papa was opgestaan om haar uit te laten. Daar wilde Eline niets mee te maken hebben. Misschien gingen ze wel zoenen. Dat hoefde zij niet te zien. Jak!

Toen papa opstond, sprong Eline ook overeind. Daag, zwaaide ze met een slap handje naar Piejee. Toen glipte ze weg naar haar kamer. Ze sloot de deur. Nog even waren haar oren kleine schotelantennes, gericht op alle geluiden van beneden. Toen schaamde ze zich. 'Foei Eline', mompelde ze binnensmonds. Met haar iPad op schoot installeerde ze zich tussen een berg kussens op haar bed. Ze sloeg de beschermhoes open. Misschien waren haar vriendinnen online, al was er maar eentje bij wie ze even haar hart kon luchten. Ja, Yelien was er.

> **Lien zegt:**

gelukkig! je bent er.

> **Yel zegt:**

ja, ik ben er.

is er iets?

net was alles nog goed.

> **Lien zegt:**

je bedoelt, toen we bij het engeltje zaten?

> **Yel zegt:**

ja, precies.

> **Lien zegt:**

ja, maar dat is alweer een uur geleden.

en in een uur kan er veel gebeuren.

heel veel.

> **Yel zegt:**

jeetje, je maakt het wel spannend.
wat is er aan de hand?

> **LL meldt zich aan**

> **LL zegt:**

hoi
wat is er met Eline?

> **Lien zegt:**

ik ben bang dat papa verliefd is.

> **LL zegt:**

?????

> **Yel zegt:**

waarom denk je dat?

> **Lien zegt:**

toen ik uit school kwam was hij al thuis
en hij was niet alleen.

> **Yel zegt:**

vertel snel.

> **Lien zegt:**

een mevrouw van kantoor was bij hem.

> **LL zegt:**

dat kan toch?

> **Yel zegt:**

msschn ging het alleen maar over het werk.

> **Lien zegt:**

maar ze is heel knap.
en ze ziet er super sportief uit.

> **Yel zegt:**

daar hoeft je niet meteen iets achter te zoeken.

- > **LL zegt:**
dat kan toch?
- > **Lien zegt:**
maar ze hebben champagne gedronken.
- > **Yel zegt:**
dan is het ernstig.
- > **LL zegt:**
ja, dan is er echt iets aan de hand.
als ze champagne drinken dan...
- > **Lien zegt:**
wat dan?
- > **LL zegt:**
dan heeft hij haar misschien ten huwelijk gevraagd.

> **Kaatje meldt zich aan**

- > **Kaatje zegt:**
wie gaat er trouwen?
- > **Lien zegt:**
niemand Kaatje.
ik hoop echt niemand
ik mag er niet aan denken.
doe toch niet zo stom.
- > **Kaatje zegt:**
ik doe toch niet stom?
ik lees alleen iets over trouwen.
- > **Lien zegt:**
laten we er over ophouden.
ik word er doodongelukkig van.
- > **Kaatje zegt:**
sorry sorry sorry.

> **Lien zegt:**

laat maar zitten.

> **LL zegt:**

ik vind het zielig voor je.

> **Kaatje zegt:**

nu snap ik het pas.

je papa gaat trouwen.

wat erg voor je.

ken je haar?

> **Lien zegt:**

het ergste heb ik nog niet verteld.

ze heet Piejee.

is dat niet stom?

> **Yel zegt:**

dat is de stomste naam die ik ooit gehoord heb.

> **Em meldt zich aan**

> **Em zegt:**

wat een drama.

wie is Piejee?

> **Lien zegt:**

een mevrouw van kantoor.

> **Em zegt:**

wat sneu voor jou.

kan ik iets voor je doen?

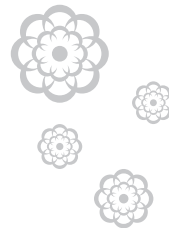
> **Yel zegt:**

zullen we naar je toekomen?

> **Lien zegt:**

nee, wacht.

papa roept.

misschien gaat hij het nu vertellen
dat ze gaan trouwen.
ik ben weg.
zeg nog maar niets
tegen niemand
see u.

Ze legde haar iPad weg en liep de trap af. Beneden wachtte papa. ‘Waar was je opeens?’ vroeg hij. ‘Kom eens even bij me zitten, ik moet je nog wat vertellen. Ik heb nieuws, groot nieuws.’ Daar was ik al bang voor, dacht Eline. Ze wilde helemaal geen groot nieuws horen. Maar ze kon toch moeilijk haar handen tegen haar oren drukken. Kon ze maar ontsnappen. Dat was zo fijn bij computerspelletjes, daar was altijd een escape. Maar hier was geen ontsnapping mogelijk, want papa pakte haar hand en trok haar achter zich aan naar de kamer. ‘Kom eens gezellig bij me zitten’, zei papa. Eline dacht razendsnel na. Ze moest iets anders bedenken. Alles was best, zolang ze het maar niet over die mevrouw Piejee hadden. En over een bruiloft wilde ze het al helemaal niet hebben. Haar vader ging toch zeker niet trouwen? Dat was te belachelijk voor woorden. Opeens dacht ze aan de prijs, dat was een mooie manier om papa af te leiden. Ze haalde adem, haar stem moest normaal klinken. Toen zei ze: ‘Vertel eens, pap, wat heb je nu precies gewonnen?’ Papa was in zijn leren stoel gaan zitten en Eline kroop gezellig naast hem op de armluning. ‘Ik heb een ontwerp gemaakt voor een zaak in

Parijs, een heel beroemde firma', vertelde papa. 'En de hoofdprijs is dat mijn ontwerp nu uitgevoerd gaat worden. En als het klaar is worden er foto's gemaakt en die komen in alle vakbladen. Ook in het buitenland. Je snapt dat dat een hele eer is.'

'Dus jij gaat naar Parijs?' Eline probeerde de teleurstelling in haar stem te verbergen.

'Gefeliciteerd! Nu word je misschien wel heel beroemd. Wereldberoemd!'

Papa lachte. 'Dat zou wel mooi zijn.'

'Maar dan ga je misschien weer rondreizen over heel de wereld, net als vroeger?' zei Eline een beetje bedrukt.

'Voorlopig blijf ik hier', antwoordde papa. 'En wie weet reizen we later wel samen over de werelddbol, als twee beroemde ontwerpers.'

Eline begon te stralen. 'Dat zou echt helemaal te gek zijn. Vertrek je al gauw naar Parijs?'

'Over twee weken', antwoordde papa.

'Dat is precies in de week dat ik bij jou ben!' riep Eline uit. 'En het is nog wel precies in de herfstvakantie.'

'Dan ga je toch mee naar Parijs', zei papa kalm.

'Wat?' Eline viel bijna van de stoelleuning.

'Je hebt me wel gehoord', zei papa droog.

Meer kon hij niet zeggen. Eline vloog hem om de hals, gilte in zijn oren en wroette zijn haren in de war. 'Meen je echt dat ik zomaar mee mag naar Parijs?'

Papa knikte en probeerde intussen zijn haren weer één kant uit te strijken. 'Natuurlijk meen ik dat. Dan kunnen we samen de Eiffeltoren beklimmen, dat

hebben we nog nooit gedaan. Maar ik moet natuurlijk ook nog werken in die week en niet zo'n klein beetje ook.'

'Als mama het maar goed vindt dat ik heel alleen in Parijs rondloop.'

'Hoezo alleen?' Papa trok zijn wenkbrauwen hoog op. 'Ik heb toch niet gezegd dat je alleen bent. Mijn PieJee gaat ook mee. Zij heeft ook meegeholpen aan dit project.'

Eline knipperde met haar ogen. Hoorde ze dat goed? Zei papa MIJN PieJee? Ja, ze had het goed gehoord. Nu wist ze zeker dat het foute boel was. Nors keek ze voor zich uit. Met papa naar Parijs, dat was groot feest. Maar met PieJee in Parijs, dat hoefde niet voor haar.

'Wat kijk je boos?' vroeg papa op plagende toon. 'Ben je niet blij?'

Eline haalde haar schouders op. Ze keek papa aan. Ze zag de pretlichtjes in zijn ogen. Toen schaamde ze zich. Wat was ze toch een verwend mispunt. Ze leek wel prinsesje Nooitgenoeg. Papa trakteerde haar zomaar op een week Parijs en in plaats van een gat in de lucht te springen, zat zij een potje te zeuren over een mevrouw van kantoor. Eline toverde een brede glimlach op haar gezicht en sloeg haar armen om haar vader heen. Ze zei: 'Bedankt, pap, dit is echt te gek. Een week Parijs... Wat zullen de meiden jaloers op me zijn!'

'Niet allemaal', zei papa. Hij klonk alsof hij binnenpretjes had.

'Niet allemaal? Wat bedoel je?' vroeg Eline.

‘Je mag er een meenemen’, zei papa.
Eline slaakte een gil. Het was een gil waar de
brandweersirene niet bovenuit kwam. ‘Wat zeg je?’
‘Je mag een vriendin meenemen, juist omdat ik moet
werken’, legde papa uit.

Eline wilde hem omhelzen, knuffelen en bedanken.
Maar papa drukte zijn handen tegen zijn oren en
smeekte om genade. ‘Help! Mijn trommelvliezen
scheuren.’

‘Sorry, sorry, sorry...’ verzuchtte ze. ‘Maar dit is de
mooiste verrassing van mijn leven. Mag ik het ze
vertellen?’

Papa knikte.

Weg was ze.

Op vleugeltjes vloog ze naar haar kamer. Hoe zou
ze het grote nieuws aan haar vriendinnen vertellen?
Bellen? Nee, dan sprak ze hen een voor een. Sms’en
misschien?

Natuurlijk niet, want dan kon ze hun reactie niet
horen. En die wilde ze voor geen goud missen.

Opeens wist hoe ze dit aan ging pakken, ze zou een
mail sturen. Maar ze zou nog niet alles verklappen.
Met een grijns op haar gezicht begon ze te typen.

Aan: yelien.keepcool@fgo.fun; emma@fgo.fun;
kato.butterfly@fgo.fun; ellen@fgo.fun;
Van: eline.inluf@fgo.fun
Onderwerp: nieuws

Haai girlzzz,
Ik heb nieuws! Goed nieuws en slecht nieuws. Kom asap
naar me toe. Je gelooft je oren niet. Kom plies plies plies...
Tot zo (hopelijk).
Kus kus kus,
Eline

Met een lach om haar lippen vertelde ze het aan papa.
‘Ik heb ze gemaïld. Ik denk dat ze zo wel komen. Ik
hoop het...’

Papa lachte ook. ‘En... wie gaat er mee naar Parijs?’
Opeens lachte Eline niet meer. Een lichte paniek
overviel haar. Wie mocht er mee naar Parijs? Moest
zij dat bepalen? Als ze voor één vriendin koos, had
ze het gevoel dat ze drie vriendinnen in de steek liet.
En dat was een vervelend gevoel. Het liefst zou ze
alle vier haar hartsvriendinnen meenemen, maar
dat kon ze natuurlijk niet verwachten van papa.
Het zou natuurlijk echt helemaal te gek zijn met vijf
vriendinnen naar Parijs. Dat kwam later misschien
nog eens, als ze geld verdienden. Maar zo ver was het
nog lang niet. Eerst moest ze nog een keuze maken,
een heel moeilijke keuze. Eigenlijk was het een
onmogelijke keuze.

A large, grey, serif number '2' is centered in the upper right quadrant. It is surrounded by several small, grey, stylized floral motifs, each with eight petals, arranged in a loose, circular pattern around the number.

Buiten klonk het geluid van fietsbellen, overstemd door vrolijke stemmen. Meteen daarna zoemde de deurbel door het huis, lang en hard.

Eline rende naar de deur en deed open. Zenuwachtig frunnikte ze aan de knoop van haar bloesje.

‘Ik ben zo benieuwd wat je te vertellen hebt’, zei Ellen.

‘Ik plof van nieuwsgierigheid’, joelde Kato.

Emma was iets minder uitgelaten. ‘Ik hoop dat het slechte nieuws meevalt. Ik hou niet zo van slecht nieuws.’

‘Niemand houdt van slecht nieuws’, zei Yelien. Ze keek opeens aandachtig naar het gezicht van Eline. ‘Is het erg slecht nieuws?’ Ze legde haar hand op Elines arm. Eline schudde de hand weg en sloeg haar handen voor haar ogen. Heel even maar. Toen zei ze: ‘O, het is ook zoveel in één keer. Kom mee naar boven.’

Achter elkaar aan liepen ze naar boven. Op de kamer van Eline zochten ze zwijgend een plaatsje, alle ogen waren gericht op Eline.

‘Vertel’, begon Yelien, ‘zo erg kan het nooit zijn. Je hebt ons toch?’

‘Dat is het juist!’ Eline rolde met haar ogen en keek naar het plafond. ‘Ik heb jullie alle vier, dat zijn er drie te veel. En ik moet kiezen. Maar ik kan niet kiezen. Help! Wat moet ik doen?’

Yelien, Ellen, Emma en Kato keken elkaar zwijgend aan, met vraagtekens in hun ogen.

Emma was de eerste die de stilte doorbrak. ‘Wat is er met jou aan de hand?’

Eline wreef in haar ogen. Ze was echt niet van plan om te gaan huilen, maar dit was zo moeilijk.

‘Wat wil je ons het eerste vertellen?’ vroeg Yelien.

‘Het goede of het slechte nieuws?’

‘Dat is nog niet alles’, zei Eline met een benauwd stemmetje. ‘Er is goed nieuws, slecht nieuws en eh...’

‘Begin dan maar met het goede nieuws’, vond Ellen.

‘Het goede nieuws...’ Eline keek haar vriendinnen een voor een aan. Ze sprak tergend langzaam toen ze zei: ‘Ik mag in de herfstvakantie een week met papa mee naar Parijs!’

Opeens zat niemand meer op haar plekje. Ze sprongen op, vlogen Eline om de hals en stonden in een kringetje te juichen. Intussen riepen ze allemaal door elkaar heen.

‘Als dat geen goed nieuws is!’ lachte Ellen.

‘Beter nieuws kan ik niet bedenken’, zei Yelien.

‘Wat ben jij toch een geluksvogel’, zei Kato uit de grond van haar hart.

Emma knikte. ‘Een echte geluksvogel.’

‘Zullen we dan nu gaan zitten voor het slechte nieuws?’ stelde Yelien voor.

Ze zaten weer, alle ogen gericht op Eline. Eline

staarde naar haar glanzende nagels. ‘Het slechte nieuws is: ik ga niet alleen naar Parijs met papa. Piejee gaat ook mee.’

‘Wat?!’ riepen Emma en Kato tegelijk.

‘O wee, dat is echt erg’, zuchtte Yelien. ‘Een week met je vader naar Parijs, dat lijkt wel een droom. Maar een week naar Parijs met die Piejee erbij, dat is meer een nachtmerrie.’

‘Arme Eline’, zuchtte Ellen.

Maar nu zuchtte Eline ook. ‘En dat is nog niet alles. Je gelooft het niet, maar ik mag iemand meenemen naar Parijs. Een van jullie.’

Even was het heel stil in de zonnige meisjeskamer van Eline. Toen barstte er een oorverdovend gejuich los. Iedereen was door het dolle heen. Wat geweldig dat Eline iemand mee mocht nemen, dan zat ze niet helemaal in haar eentje met die Piejee opgescheept. Dan vond ze tenminste nog wat steun en troost bij een vriendin. En met een vriendin naar Parijs was wel honderd keer leuker dan alleen in Parijs. Opeens werd het stil, doodstil. Opnieuw waren alle ogen gericht op Eline. En iedereen had dezelfde vraag.

Kato vroeg het hardop: ‘Wie neem je mee?’

Eline kneep haar handen tot vuisten. ‘Ik weet het niet, ik weet het echt niet. Jullie zijn allemaal hartsvriendinnen, ik kan toch niet kiezen?’ Haar stem werd zwakker, er klonk een snik. ‘Ik heb het gevoel dat ik de anderen in de steek laat als ik een iemand kies. Het liefst zou ik jullie allemaal meenemen.’

Yelien hurkte naast Eline neer. ‘Ach, wat lief van je. Maar je laat ons echt niet in de steek. Je kunt toch niet van je papa verwachten dat hij ons allemaal trakteert op een week Parijs?’

‘Dat zou wel tof zijn’, vond Kato. ‘Grapje...’

‘Ja, dat zou echt super zijn’, vond Emma. ‘Stel je eens voor, wij met ons vijven in zo’n stad als Parijs...’

‘We zouden dag en nacht winkelen’, lachte Yelien.

‘Shopper, shopper, shopper!’ riepen ze in koor.

‘Shopper, shopper, shopper!’

Zou ik Yelien kiezen? vroeg Eline zich af. Samen winkelen met Yelien was wel erg gezellig. Ze hadden vaak dezelfde smaak.

‘En wat dacht je van de macarons in Parijs?’ vroeg Kato.

‘De macarons?’ herhaalde Eline.

Kato knikte. ‘Ja, in Parijs maken ze de lekkerste macarons van de hele wereld, in de meest verrukkelijke smaken. Ze smelten in je mond. En ik weet waar ze te koop zijn. Ik heb zelfs het adres opgeschreven. Maar dat ligt natuurlijk ergens thuis. Ik zoek het voor je op, want als je naar Parijs gaat, moet je die macarons geproefd hebben.’

Misschien moet ik Kato kiezen, dacht Eline. Kato had een fijne neus voor lekkere adresjes. Met Kato naar Parijs, dat werd smullen.

‘Als je toch in Parijs bent, moet je echt naar de Mona Lisa gaan kijken’, zei Ellen. ‘Dat is het beroemdste schilderij van de wereld, misschien alleen al om de geheimzinnige glimlach van Lisa.’

Zal ik Ellen meenemen? dacht Eline. Ellen weet altijd

zoveel en meestal over dingen waar ik zo weinig van afweet. Als ik met Ellen ga, leer ik Parijs misschien veel beter kennen. En met je hartsvriendin op ontdekkingsreis is natuurlijk veel leuker dan met een vreemde gids op pad gaan.

‘O Eline, dit wordt de week van je leven’, zei Emma dromerig. ‘Shoppern, smullen, naar musea... zalig. Dat wordt echt genieten. Je moet een dagboek bijhouden, zo kunnen wij op een afstandje toch meegenieten.’ Met Emma naar Parijs zou heel gezellig zijn, dacht Eline. Emma kon altijd zo intens genieten van kleine dingen. En ze hield altijd rekening met iedereen. Nu ook weer met dat dagboek. Met Emma zou ze een zorgeloze week beleven in Parijs. Eigenlijk zou ze met al haar vriendinnen een fantastische tijd in Parijs tegemoet gaan. Ze waren allemaal anders, maar allemaal even bijzonder. Daarom waren ze natuurlijk hartsvriendinnen.

Nu pas merkte Eline dat het stil geworden was om haar heen. Ze keek op en zag opnieuw de vragende ogen van haar vriendinnen op zich gericht. Kato wiebelde met haar benen, Ellen schoof op haar stoel heen en weer, Emma zat een beetje zenuwachtig over haar vingers te wrijven en de ogen van Yelien gleden langs alle gezichten. Tot ze stilhielden bij het gezicht van Eline. ‘En? Weet je het al?’

Eline knikte. ‘Ja, ik weet het.’

Even bleef het stil. Zo stil, dat ze elkaar hoorden slikken.

‘Hou ons maar niet langer in spanning’, zei Emma zacht.

‘Zeg het maar’, knikte Yelien.

‘Jij mag kiezen, mij maakt het niet uit’, mompelde Kato met wiebelbenen.

Ellen probeerde er een grapje van te maken. ‘And the winner is...’ Het klonk als de prijsuitreiking van de Oscars, maar het was nog veel spannender.

‘Ik weet nu één ding heel erg zeker,’ zei Eline, ‘en dat is dat ik echt niet kan kiezen voor één van jullie. Dat heb ik net ontdekt. Jullie zijn allemaal speciaal, het liefst nam ik jullie allemaal mee. Dat kan dus niet, misschien later ooit. Maar kiezen kan ik niet. We moeten maar loten, misschien is dat wel het beste. Zullen we dat doen?’

Het bleef stil. ‘Zullen we maar gewoon erom loten wie meegaat?’ vroeg Eline nog eens.

‘Dat is goed’, zei Ellen langzaam. ‘Laten we dan dit afspreken: wat er ook gebeurt, wie het ook wordt, wij blijven vriendinnen voor altijd.’

Ze sprongen op en gingen in een klein kringetje staan. Met de armen om elkaar heen beloofden ze hardop: ‘Wij blijven Best Friends Forever.’

Even stonden ze wat onwennig bij elkaar. Eline kuchte een zenuwachtig kriebelkuchje. ‘Zullen we dan maar beginnen met de lootjes?’ Ze pakte haar roze met gouden schatkistje van de boekenplank. Er zat nog wat in, merkte ze. Ze kieperde het kistje ondersteboven. Iedereen keek toe.

‘Er zitten nog briefjes in’, zei Kato met uitgestrekte hals.

Eline lachte. ‘Dat zijn oude verlanglijstjes, kladjes, voor mijn vorige verjaardag. Die mogen wel weg,

met een weekje Parijs in het vooruitzicht.' Er zat ook nog een klein ringetje tussen de briefjes, het was van zilver met een lieveheersbeestje erop. Het was rood met zwarte stipjes. Je kon zo wel zien dat het niet meer paste, zelfs niet om een pink. 'Die wil ik bewaren', zei Eline, terwijl ze het ringetje opzij legde. 'Dit was namelijk mijn allereerste ring.'

'Ik heb mijn eerste ringetje ook bewaard', zei Ellen. 'Ik ook, maar het is wel een klein beetje beschadigd', gaf Kato toe. 'Mijn eerste ringetje was met een zilveren vlinder. Maar ik heb toen met mijn hand klem gezeten tussen de deur en toen is het ene vleugeltje een beetje verbogen. Het is nooit meer goed gekomen, maar met mijn hand wel hoor.' Met een lachend gezicht stak ze haar hand omhoog.

Yelien pakte het ringetje in haar handen en keek ernaar. 'Misschien is het een goed idee om alle belangrijke ringen in je leven te bewaren. Je allereerste ringetje, of je eerste zilveren ring, je eerste gouden ring...'

'Je allereerste ring met een briljantje', zei Emma dromerig.

'Of je trouwring', vulde Ellen aan.

Eline schoot in de lach. 'Het lijkt me nogal logisch dat je je trouwring bewaart, die heb je toch om!' Ze scheurde vier blaadjes van haar memoblokje. Alleen de roze blaadjes en niet de groene, de gele en de lichtblauwe. Want als iedereen een eigen kleur had, zou de loting misschien niet eerlijk gaan.

Ze schreven allemaal hun naam op een roze blaadje en vouwden het allemaal precies hetzelfde dicht. Vier

kleine, roze propjes verdwenen in de roze schatkist. Eline sloot de deksel en schudde het kistje een paar keer flink op en neer. Je kon de briefjes binnenin horen ritselen. Toen maakte ze de schatkist open. Het werd stil, doodstil. Eline zuchtte met trillende adem. Haar ogen zochten steun bij haar vriendinnen. 'Wie haalt er een briefje uit?'

'Dat moet jij doen', zei Yelien. 'Jij haalt er een briefje uit en leest de naam voor. Dat is alles.'

'Maar dat is wel heel veel', zuchtte Eline.

'Mega veel', vond Kato.

'Stil dan', waarschuwde Ellen, 'dan kunnen we beginnen. Hoe eerder het voorbij is, hoe liever.'

'Ssst', siste Emma.

'Moet ik echt zelf een lootje trekken?' piepte Eline benauwd.

'Jazeker', knikte Kato. 'Jij bent namelijk de enige die haar eigen lootje niet kan trekken.'

Eline keek nog eens naar de lootjes. 'Doe me dan maar een blinddoek om.'

'Dat hoeft echt niet', vond Yelien. 'We geloven heus wel dat je eerlijk speelt.'

'Ja, jullie geloven me wel', zuchtte Eline, 'maar ik vind het zelf zo vervelend. Wacht, hier is een sjaal. Knoop die maar voor mijn ogen.'

Kato bond de sjaal voor Elines ogen. Toen stak ze drie vingers omhoog. 'Zie je wat? Hoeveel vingers steek ik op?'

'Nu zie ik echt helemaal niets', zei Eline met een gerustgesteld gevoel. Aarzelend stak ze een hand uit. Op de tast pakte ze een papiertje op. Het glipte

meteen uit haar vingers. ‘Oei, deze springt zomaar uit mijn vingers, die wil zeker niet echt mee naar Parijs.’ Op de tast zocht ze een ander propje papier. Ze pakte het vast. ‘Deze voelt goed.’ Met haar vrije hand trok ze de sjaal weg voor haar ogen. Ze zette de kleine schatkist weg. Daar stond ze dan met dat kleine, roze papiertje tussen haar vingers geklemd. Langzaam vouwde ze het open. Het was zo stil. Niemand durfde adem te halen. Nu lag het briefje open tussen de vingers van Eline. Met één woord maakte ze een eind aan de spanning: ‘Yelien.’

Yelien sloeg haar armen om Eline heen. Ze kreeg tranen in haar ogen toen ze zei: ‘Ik kan het nog niet geloven.’

Emma sloeg haar armen om Yelien heen. ‘Ik vind het zo fantastisch voor je, voor jullie allebei.’ Je kon horen aan haar stem dat ze het oprecht meende.

Kato maakte een vreugdedans. ‘Yeah! Yelien mag naar Parijs.’

Het leek of alleen Ellen een beetje moeite had met de uitkomst van de loting. ‘Zo zo, Yelien heeft ook altijd geluk.’

‘Maar vandaag is wel echt mijn geluksdag’, gaf Yelien toe. ‘Een week naar Parijs, dat is echt ongelooflijk!’

‘Mag je eigenlijk wel mee van je ouders?’ vroeg Ellen.

‘Dat zal toch wel?’ schrok Yelien. ‘Het is dan herfstvakantie, dat zullen ze toch wel goedvinden?’

‘Bel even naar huis’, drong Eline ongerust aan, ‘anders doe ik vannacht geen oog dicht.’

Met trillende vingers haalde Yelien haar gsm tevoorschijn. Ze belde naar huis. Het leek wel een

eeuwigheid voor de telefoon werd opgenomen. 'Eindelijk... ik moet dringend iets vragen. Eline gaat in de herfstvakantie een week met haar papa naar Parijs. En ik mag mee!' Dat laatste schreeuwde ze door haar telefoon.

Er werd iets gezegd aan de andere kant. 'Wacht even', zei Yelien. Ze keek Eline aan. 'Papa wil het telefoonnummer van jouw papa.'

Eline krabbelde iets op het roze briefje onder de naam van Yelien. 'Dit is zijn nummer.'

Yelien las het nummer hardop voor. 'Bel je meteen?'

Aan de andere kant gaf iemand antwoord.

'En bel je mij dan ook meteen?' drong Yelien aan.

Toen verbrak ze de verbinding. 'Papa wil eerst met jouw papa praten, voordat hij beslist. En dat is nog niet alles: hij wil ook nog met mama overleggen.

Zucht! Zucht! Zucht! Maar daarna belt hij mij terug.

En ik hoop dat het vliegensvlug is.'

Niet veel later klonk het melodietje van haar telefoon.

Zou dat papa al zijn? Zo snel al? Ja, hij was het. Het werd misschien wel het kortste telefoongesprek uit de geschiedenis.

'Mag het?' vroeg Yelien.

'Ja, het mag', klonk het antwoord.

Yelien slaakte een oerkreet die door alle trommelvliezen sneed.

'Ik wist het!' zei Ellen. 'Ik wist dat je mee mocht. Ik wist gewoon dat jij dit ging winnen.'

De mond van Yelien viel open. 'Hoezo, wist je dat?'

'Jij wint toch altijd.' De stem van Ellen klonk bitter.

Aan haar gezicht kon je zien dat ze teleurgesteld was.

Maar Emma sloeg een arm om haar heen om haar te troosten. ‘We hadden allemaal ontzettend graag mee gewild naar Parijs. Ja toch? Soms win je, soms niet. Deze keer heeft Yelien eerlijk gewonnen.’

Eline spreidde haar armen uit alsof het vleugels waren en sloeg die om Ellen heen. ‘Toe, niet jaloers zijn. Ik mocht maar een vriendin meenemen. Maar in mijn hart neem ik jullie allemaal mee. Weet je hoe? Speciaal voor Kato gaan we macarons eten en in naam van Ellen gaan we naar de Mona Lisa kijken. Op verzoek van Emma houden we een dagboek bij op Facebook, zodat jullie hier alles kunnen blijven volgen.’

‘Maak je een foto van de macarons daar?’ vroeg Kato. ‘Wij maken overal foto’s van’, beloofde Eline. ‘Dan is het toch een beetje alsof jullie er allemaal bij zijn.’ Ze sloeg haar arm om de schouder van Yelien en joelde: ‘Parijs, here we come!’

Die avond in bed kon ze maar niet in slaap komen. In haar hoofd tuimelden de gedachten door elkaar. Vanmorgen nog was ze nietsvermoedend naar school gegaan. Vanmiddag had ze met haar vriendinnen wat gedronken bij het Engeltje, nog niet wetend wat haar te wachten stond. En nu opeens mocht ze een week naar Parijs, samen met Yelien nog wel. Zeg nu zelf, dat was zo mooi dat je het nauwelijks kon geloven. Ja, dit was nu echt te mooi om waar te zijn. Haar hele hoofd tintelde ervan, alsof het vol luchtbelletjes zat. Zo kon ze echt niet slapen. Maar al deed ze de hele nacht geen oog dicht, dat kon haar niets schelen. Ze

voelde zich een geluksvogel, een echt zondagskind.
Yelien en zij gingen de week van hun leven tegemoet.
Het was alleen jammer dat die PieJee ook mee
moest, maar dat was niet meer dan een heel klein
schaduwvlekje op een stralende zon.

3

Vanaf toen stond alles in het teken van Parijs. De gesprekken die ze voerden gingen over Parijs en de vragen die ze hadden ook.

‘Pap, hoe gaan we eigenlijk naar Parijs?’ wilde Eline weten.

‘We gaan met de TGV’, antwoordde papa.

‘Met de supersnelle trein?’ riep Eline uit.

Papa lachte. ‘Ja, met de supersnelle trein, maar je merkt echt niet dat je zo snel gaat.’

‘Ik vind het wel spannend’, zei Eline met een trilling in haar stem. ‘O ja, waar slapen we eigenlijk?’

‘De organisatie waarvoor ik ga heeft voor mij en voor PieJee kamers gereserveerd’, zei papa. ‘En ik heb in hetzelfde hotel voor jou en Yelien ook een kamer geboekt.’

Eline keek dromerig voor zich uit. Zij en Yelien met hun tweetjes in een Parijse hotelkamer... Ze had er nog steeds geen woorden voor.

‘Knijp eens in mijn arm’, zei ze bijna dagelijks tegen Yelien. ‘Ik heb het gevoel dat ik droom.’

‘Dat gevoel heb ik ook’, antwoordde Yelien dan. ‘En ik

heb geen zin om wakker te worden.'

Op een dag in de pauze vroeg Yelien op het schoolplein: 'Wat moet ik eigenlijk meenemen naar Parijs? Wat stop ik in mijn koffer?'

'Geld!' antwoordde Eline. 'Een koffer vol geld.'

Yelien schoot in de lach.

'We gaan toch shoppen!' zei Eline. 'Dan hebben we geld nodig, zeker in Parijs. Parijs is toch de modestad van de wereld?'

'Maar hoe komen we zo snel nog aan geld?' vroeg Yelien.

'Daar heb ik over nagedacht', zei Eline. 'Meestal heb ik een chronisch geldgebrek. Normaal ben ik dat wel gewend, maar nu vind ik het wel erg. Juist nu we naar Parijs mogen. Daarom heb ik een actie bedacht: de Grote Geld-Actie. Oftewel de GGA.'

'De GGA?' riep Yelien verbaasd. 'Hoe wilde je dat doen?'

'We moeten aan familie en kennissen vragen of we een klusje voor ze mogen doen', zei Eline. 'We zeggen erbij dat we sparen voor Parijs.'

'Dat is wel een goed idee van je', vond Yelien, 'alleen... we hebben niet veel tijd meer.'

Eline knikte. 'Dat is wel zo, maar alle beetjes helpen.'

'En alle vriendinnen ook', zei Ellen.

Eline schrok op. Ze had niet eens gemerkt dat Ellen meeluisterde.

'Sorry dat ik zo stom deed', mompelde Ellen. 'Ik was opeens zo vreselijk jaloers, ik snap het zelf niet.'

'Ik begrijp het wel', zei Yelien. Ze sloeg een arm om Ellen heen. 'Ik zou zelf ook jaloers geweest zijn.'

‘Echt waar?’ Ellen klonk opeens veel minder bedrukt. ‘Reken maar’, verzekerde Yelien haar. ‘Iedereen zou jaloers zijn. Ik bof gewoon zo!’

‘Ik ben nu ook heel blij voor je’, zei Ellen. ‘Daarom wil ik jullie best helpen met de GGA.’

‘De GGA?’ Emma kwam nieuwsgierig bij hen staan.

‘Wat is de GGA?’

‘De Grote Geld-Actie’, legde Eline uit, ‘om nog een paar centjes te verdienen voor we naar Parijs gaan. We moeten alleen nog een paar klusjes bedenken waarmee we geld kunnen verdienen.’

‘Dan moet je bij mij zijn!’ zei Kato, die alleen de laatste zin gehoord had. ‘Bij scouting gaan we in de lente altijd langs de deuren om wat geld te verdienen met karweitjes. Ik weet niet waar het over gaat, maar als je karweitjes zoekt, moet je bij mij zijn.’

De zoemer was spelbreker, maar na school gingen ze met zijn allen met Kato mee naar huis.

‘Je kunt geld verdienen met onkruid wieden of de stoep vegen’, begon Kato. ‘Maar je kunt ook geld verdienen met boodschappen doen, ramen lappen, iemands hond uitlaten...’

‘Ho, niet zo vlug’, riep Eline in paniek. ‘Ik kan niet zo vlug schrijven.’ Achter in een schoolschrift probeerde ze alles op te schrijven wat Kato opnoemde.

Kato wachtte vol ongeduld tot Eline klaar was. Daarna ging ze verder. ‘We kunnen lege flessen wegbrengen...’

‘Misschien kunnen we wel bladeren harken nu het herfst begint te worden’, bedacht Ellen.

‘Of we gaan naar het winkelcentrum en vragen aan

de mensen of we hun boodschappenkarretje terug mogen brengen en het muntje mogen houden', bedacht Emma.

'Genoeg ideeën, maar zo weinig tijd', zuchtte Eline onder het schrijven.

'Weet je dat we ook kunnen doen?' riep Yelien uit. Opeens waren alle ogen gericht op Yelien. 'We kunnen met een emmer water op de parkeerplaats van het winkelcentrum gaan staan!' ging Yelien verder.

'En dan?' Emma keek haar vriendin vragend aan. 'Dan vragen we of we hun autoruit mogen wassen terwijl zij boodschappen doen', legde Yelien geduldig uit.

'Dat is het!' riep Kato uit. 'Dat is het.' Ze keek erbij alsof ze de uitvinding van de eeuw gedaan had, maar haar vriendinnen keken alsof ze niet begrepen waar het om ging.

'Wat bedoel je precies?' vroeg Eline.

'Als we zo weinig tijd hebben, heb ik een geweldig idee: we hoeven maar één dag actie te voeren', legde Kato uit. 'We gaan zaterdag naar de parkeerplaats van het winkelcentrum. Daar gaan we de hele dag lege winkelwagentjes terugbrengen en autoruiten wassen. Wat zeggen jullie daarvan?'

Daar waren ze allemaal even beduusd van, maar al gauw riepen ze van alles door elkaar. Iedereen vond het idee van Kato geweldig.

'Je kunt wel zien dat jij bij scouting zit', knikte Eline. 'Jij hebt echt organisatietalent, Kaatje', prees Yelien. 'Daar moet je wat mee doen, later.'

Kaatje glunderde toen ze al die complimentjes

hoorde. Eline en Yelien glunderden ook. Opeens zagen zij hun kans om in één dag extra zakgeld te verdienen, en dat nog wel dankzij de hulp van hun vriendinnen die thuisbleven.

‘Dit is echt een super goed idee’, knikte Eline tevreden. ‘Zaterdag houden we de GGA-dag, afgesproken?’

‘Ik denk dat we nog wel even moeten vragen of het mag van papa en mama’, zei Emma aarzelend.

Ja, dat was natuurlijk wel zo.

‘Ik weet niet of ik dat wel vraag’, zuchtte Eline. ‘Van mama mag het vast niet, van mama mag bijna nooit iets. En als ik het aan papa vraag geeft hij me, denk ik, geld. En dat wil ik niet. Ik wil er samen met jullie voor werken. Dat vind ik veel leuker.’

Haar vriendinnen knikten. Ja, zelf geld verdienen was veel leuker, alhoewel... Soms was het toch wel fijn om zo makkelijk iets te krijgen als Eline.

‘Kijk maar wat je doet’, zei Yelien. ‘Ik snap het best, maar ik vraag het gewoon thuis.’

‘Ik ook’, zei Kato. ‘En als we mogen, zullen we dan om tien uur ’s ochtends op de parkeerplaats afspreken?’

‘Dat is een mooie tijd’, vond Emma.

Ze mochten, behalve Eline dan, want zij had toch maar niets gevraagd. Zij wilde niet het risico lopen dat ze niet mee mocht doen aan deze actie.

De weergoden stonden ook aan hun kant. De zon deed haar best en straalde dwars door de herfstige nevelslierten heen. De vriendinnen werkten in

twee groepjes. Het ene groepje liep, gewapend met een emmer, spons en zeem, op de parkeerplaats rond op zoek naar auto's. Het andere groepje achtervolgde vanaf de supermarkt mensen met volgeladen boodschappenkarretjes naar hun auto. En daar mochten ze meestal wel het lege karretje terugbrengen en het geld houden. Ze wisselden elkaar regelmatig af, zodat ze niet de hele dag hetzelfde hoefden te doen. Maar saai werd het niet. De mensen leken wel blij met hun hulp. Soms gaven ze zomaar een fooi. Aan het einde van de dag waren ze nog een hele poos bezig met het tellen van hun zelf verdiende geld. Maar liefst tweehonderd euro hadden ze met hun vijven verdiend. Wie had dat kunnen dromen? Eline in elk geval niet. Nog diezelfde avond stuurde ze een berichtje naar Yelien. Ze pakte haar iPad. Maar eerst veranderde ze haar mailadres. Eline.in.luf werd Eline.loves.parijs. Ze lachte stilletjes om haar eigen idee en was benieuwd of Yelien het zou merken.

Aan: yelien.keepcool@fgo.fun

Van: eline.loves.parijs@fgo.fun

Onderwerp: geld

Bonsoir Yelien,

Wat zijn we rijk! Had jij dat verwacht? Ik in ieder geval niet.

Nu gaan we naar Parijs met tweehonderd euro extra op zak en dat allemaal dankzij onze vriendinnen. Ik vind dat we iets terug moeten doen, wij zijn toch al van die bofkonten. Wij mogen naar Parijs. Zij niet, maar zij hebben wel voor ons geld gewerkt. En daarom dacht ik, dat we van dat geld een

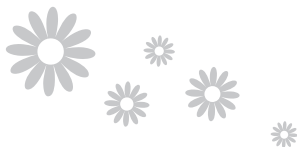

paar leuke cadeautjes moeten kopen voor Ellen, Emma en Kato. Wat vind jij daarvan?

Liefs,

Eline

P.S. Valt jou iets op?

Ze verstuurde het bericht en legde haar iPad weg. Ze strekte zich uit. Eigenlijk was ze best moe na zo'n hele dag autoramen wassen en met karretjes sjouwen. Aan het begin van de middag waren haar vingers helemaal kreukelig geweest van het sop. Ping! Haar iPad maakte een zacht geluidje, om haar te waarschuwen dat ze een berichtje had. Zou het van Yelien zijn? Nieuwsgierig keek ze.

Aan: eline.loves.parijs@fgo.fun

Van: yelien.in.parijs@fgo.fun

Onderwerp: RE: geld

Bonjour Eline,

Ik ben het helemaal met je eens dat we voor dat geld cadeautjes moeten kopen voor onze BFF. Dat hebben ze dubbel en dwars verdiend.

Ja, er is me iets opgevallen: jouw mailadres is veranderd.

Ik zag het meteen. Daarom heb ik het mijne ook maar aangepast, maar dat heb je natuurlijk meteen gemerkt.

Ik ben zo moe van het soppen en sjouwen vandaag, maar ik weet niet of ik kan slapen vannacht. Ik weet eigenlijk niet of ik echt nog een oog dicht doe voordat wij zaterdagmorgen vertrekken. Ik ben helemaal in Parijse

sferen. Oftewel: ik dagdroom en ik weet niet of je dan ook 's nachts kunt dromen.

Bonne nuit,
Yelien

Met een glimlach klapte Eline het hoesje om haar iPad dicht. Zelf was ze ook in Parijse sferen, maar ze was zo moe dat ze vannacht waarschijnlijk zou slapen als een roosje.

Wat verderop in die week lag ze elke avond steeds langer wakker. Ze lag stilletjes in haar bed, alsof ze sliep, maar in haar hoofd draaiden haar gedachten op volle toeren. Steeds was er weer iets anders wat haar te binnen schoot. Ze moest lijstjes maken, anders vergat ze de belangrijkste dingen. Dan kwam ze straks terug uit Parijs om te ontdekken dat ze iets vergeten was. Iets heel belangrijks natuurlijk, want onnozele dingen vergat je nooit. Of ze waren te onnozel om aan te denken. Wat ze in elk geval niet mocht vergeten, was haar iPad. Daarmee kon ze in Parijs routes uitstippelen, plattegronden bekijken en winkels opzoeken. Ze kon er haar dagboek op bijhouden of liever gezegd: hun reisdagboek. En ze kon er foto's mee naar de thuisblijvers sturen. Bovendien kon ze er een agenda bijhouden waar ze belangrijke lijstjes in kon opslaan. Zoals: iets leuks kopen voor Ellen, Emma en Kato. En voor papa, niet te vergeten, want dankzij hem konden ze dit Parijse avontuur beleven. Ze moest nog uitzoeken hoe ze bij

de Mona Lisa terechtkwamen en waar ze de lekkerste macarons konden vinden. En, als Parijs dan echt die grote modestad was, moest ze natuurlijk wel weten waar ze de mode vinden kon. Nu ze zo lang piekerde voor ze in slaap viel, duurden de nachten lang. Maar ook de dagen schoten niet op. Het leek wel of de tijd eens zo lang duurde als normaal. Ze werd steeds nerveuzer, maar ook steeds vrolijker. Want terwijl de hele klas zich op de herfstvakantie verheugde, had zij iets heel anders om naar uit te kijken.

Met een beetje buikpijn had ze mama verteld dat ze een week met papa naar Parijs ging. Ze had het zo lang mogelijk proberen uit te stellen, bang dat mama de reis zou tegenhouden. Maar mama had helemaal niet boos gereageerd. Ze was heel blij geweest voor Eline. Op de avond voor haar vertrek gaf ze Eline een klein envelopje met een kaartje en geld. 'Koop maar wat leuks', zei ze. Eline las wat mama op het kleine kaartje met rozen had geschreven: 'Veel plezier in Parijs. Liefs van mama.'

Was dat niet aardig? Ze moest niet vergeten een souvenir voor mama mee te nemen. Misschien moest ze wel een extra koffer meenemen voor al die cadeautjes?

Eindelijk was het zover. Slaperig van het wakker liggen en ook een beetje van het vroege opstaan, stond Eline op het perron. Ze was er als eerste, samen met papa. Even later werd Yelien door haar ouders gebracht. Het was wat fris op het perron en rustig, heel rustig. Alsof iedereen half slapend

klaar stond, om in de trein weer verder te slapen. Maar dat veranderde op slag toen Emma, Ellen en Kato het perron opliepen. Opgewonden praatten ze door elkaar heen. Ze maakten grapjes, schaterend van het lachen, en trokken zich niets aan van al die slaperige reizigers. ‘Wij hebben met ons drietjes een klein cadeautje voor jullie gekocht’, zei Ellen en ze overhandigde Eline en Yelien een plat pakje. ‘Dan kun je onderweg alvast in de stemming komen.’ ‘Ach, wat lief’, zeiden Eline en Yelien allebei tegelijk. Eline vond het extra lief, omdat Ellen het pakje gaf. Wat fijn dat zij echt niet jaloers meer was. Mama kwam ook om haar uit te zwaaien, zag Eline. Daar was ze blijer mee dan ze had verwacht. Dat papa en mama na hun scheiding weer een beetje normaal tegen elkaar deden, was meer dan ze had durven hopen. Met een schok dacht ze opeens aan PieJee. Zou mama van haar bestaan afweten? Dan was het wel sneu dat ze zag dat PieJee mee ging naar Parijs. Waar was PieJee trouwens? Eline rekte haar hals en keek zover ze kijken kon, maar nergens ving ze een glimp van PieJee op. Yelien volgde haar blik en vroeg: ‘Zoek je wat?’ ‘PieJee is er niet’, zei Eline zachtjes. Ze keek of papa iets in de gaten had, maar papa was druk in gesprek met de ouders van Yelien. En hij keek niet een keer om zich heen. Zo te zien miste hij niemand. ‘Misschien gaat ze op het laatste moment niet mee’, opperde Yelien. Eline knikte. ‘Ja, of misschien mist ze de trein.’ Het klonk zo enthousiast dat Yelien in de lach schoot.

‘Dat zou toch erg zijn’, mompelde Eline zonder er ook maar één woord van te menen.

Daar kwam hun trein aan. Langzaam gleed de TGV het station in binnen. Eline kreeg er kippenvel van. Zenuwachtig gaf ze mama een zoen op haar oorlel. Ze omhelsde haar vriendinnen alsof ze ze in geen jaren terug zou zien. Toen liep ze naar papa. Hij had de treintickets in zijn handen en keek zoekend om zich heen. Miste hij nu ook PieJee? Nee, hij zocht de juiste plaatsen.

‘We moeten in rijtuig J zijn’, zei papa, terwijl hij zijn tempo versnelde.

‘In rijtuig J?’ schrok Eline, ‘dat is ginds. Mogen we hier niet instappen? Straks missen we de trein!’ Een lichte paniek klonk door in haar stem. Yelien schrok er ook van. Ze greep Elines hand en kneep er heel hard in. Maar Eline voelde geen pijn. Ze dacht alleen maar: PieJee gaat niet mee! Wat een opluchting. Onbedoeld vertraagde ze haar voetstappen, maar papa trok haar met zich mee tot de ingang van rijtuig J. Daar ontfermde een man in een uniform zich over hun koffers. De zwarte koffer van papa die zwaar was van alle papieren voor zijn werk, de sjeke zilverkleurige koffer van Yelien en de schattige roze van Eline. Eline treuzelde en stapte als laatste het rijtuig binnen. Ze keek nog een keer over haar schouder om er zeker van te zijn dat PieJee niet mee ging. En juist toen ze inwendig drie hoeraatjes slaakte, dook PieJee op aan het einde van het perron. Als een olympische atlete sprintte ze met haar lange benen naar de wachtende trein, zette zich af en

sprong in rijtuig J. Eline kon nog net opzij springen. Wat jammer, PieJee ging toch mee. Maar gelukkig had mama niet in de gaten dat ze bij hen hoorde. Fijn voor mama, vond Eline, maar pech voor haarzelf. Hoezo pech? Dit was het begin van een reisje naar Parijs. Dat kon je bepaald geen pech noemen! Ze zocht om zich heen naar Yelien. Kom, wenkte ze. Met de armen strak om elkaar heen geslagen verdrongen ze zich voor de smalle deuropening van het rijtuig. Op het perron stonden Kato, Emma en Ellen al net zo innig verstrengeld als Eline en Yelien.

‘Tot over een week!’ riep Kato.

‘Veel plezier!’ zwaaide Emma.

‘En denk aan het dagboek!’ zei Ellen snel.

Eline en Yelien knikten. Buiten op het perron klonk een scherpe fluittoon. De twee vriendinnen keken elkaar aan. Staande voor de deuropening deden ze hun dansje: met de armen nog steeds om elkaar heen zakte ze door hun knieën, kwamen overeind en draaiden met hun heupen. Toen joelden ze uitbundig: ‘Parijs, here we come!’

De deuren sloten naadloos. De vriendinnen zwaaiden tot er niets meer te zwaaien viel.

4

Eline en Yelien liepen achter elkaar aan door het rijtuig, op zoek naar hun plaatsen. Door de luidspreker klonk de stem van de omroeper: ‘Goedemorgen dames en heren, van harte welkom aan boord van de TGV. Wij zullen er alles aan doen om uw reis zo aangenaam mogelijk te maken. Aan boord van deze trein bevindt zich een restauratierijtuig waar u kunt genieten van een maaltijd of een drankje. Daar is tevens de kiosk waar u tijdschriften, films en spelletjes kunt vinden. Ook kunt u er uw metrokaartjes voor Parijs kopen. In alle rijtuigen kunt u gratis gebruik maken van wifi. Wij verzoeken u vriendelijk uw plaatsbewijs mee te nemen wanneer u uw gereserveerde zitplaats verlaat. Wij wensen u een aangename reis.’ Even was het stil. Toen ging het verhaal verder. In het Frans, in het Engels... ‘Bonjour messieurs et mesdames... Good morning ladies and gentlemen...’ Eline draaide zich half om naar Yelien. ‘Ik krijg hier meteen een vakantiegevoel van.’ ‘Anders ik wel’, lachte Yelien.

‘Oh kijk, daar zit papa met je weet wel’, wees Eline naar een glazen wand.

‘Zo, zijn jullie klaar met afscheid nemen’, vroeg papa. En zonder hun antwoord af te wachten vervolgde hij: ‘Dan kan ik jullie eindelijk aan Liselotte voorstellen.’ ‘Aan Liselotte?’ vroeg Eline. Haar stem deed opeens raar.

Papa keek haar vragend aan. ‘Of heb ik dat soms al gedaan? Je kijkt zo verbaasd.’

‘Liselotte?’ Elines stem sloeg over van verbazing.

‘Maar... maar thuis zei je toch dat ze PieJee heette?’

‘PieJee?’ zei papa. ‘Hoe kom je daarbij? Heb ik dat gezegd? Nee, dan had ik dat wel onthouden.’

Eline hield vol. ‘Ik weet zeker dat je dat gezegd hebt.

Je zei: “Mijn PieJee gaat ook mee naar Parijs”.’

Ze zag het lachspiertje rond papa’s neus bewegen.

Ze zag hoe papa krampachtig zijn kaken op elkaar klemde. Maar hoe hij ook zijn best deed om niet te gaan lachen, niets hielp. Een daverend gelach galmde door de stille treincoupé. Tot grote ergernis van Eline begon juffrouw PieJee ook al te lachen. Eerst nog wat voorzichtig giebelend, maar al snel harder en harder tot ze schaterde van het lachen. Uiteindelijk haalde ze een zakdoekje uit haar tas. Daarmee depte ze voorzichtig, om haar oogmake-up te sparen, haar lachtranen droog. Het leek wel of papa niet meer kon stoppen met lachen. Hoe harder hij lachte, hoe bozer Eline naar hem keek. Even plotseling als hij begonnen was, hield hij er mee op. Hij slaakte een diepe zucht en was stil. ‘Jonge jonge jonge,’ mopperde Eline, ‘wat valt er zo te lachen?’

‘Jij bent zo vreselijk grappig’, zei papa. ‘Als ik niet oppas, krijg ik zo weer een lachbui.’

PieJee hinnikte. Zo te horen zat zij ook tegen een nieuwe lachbui aan.

‘Maar waarom dan?’ drong Eline aan. Ze begreep er niets van.

Papa trok zijn gezicht in de plooi. ‘Sorry, Eline, ik zal het je uitleggen, nu snap ik pas wat je bedoelt. PieJee is geen naam. Het is de Engelse afkorting voor Personal Assistant. Je schrijft PA, maar je zegt PieJee.’

Eline kreeg een hoofd alsof ze middenin een hittegolf zat. ‘Die stomme, Engelse woorden ook altijd’, mopperde ze. Toen keek ze vluchtig naar PieJee, eh... Liselotte, die schuin tegenover haar zat. ‘Sorry’, mompelde ze. Meteen sloeg ze haar ogen neer, ze schaamde zich zo. PieJee, tjongejonge, nu deed ze het alweer fout, Liselotte zou wel denken dat ze een dom kind was. O, wat erg. Maar Liselotte vond het blijkbaar zo erg niet. Ze schoof naar het puntje van haar stoel en stak haar hand uit. ‘Hoi, ik ben dus Liselotte en ik vind het erg leuk dat je met ons meegaat naar Parijs.’ Eline schudde de hand, maar trok haar hand meteen weer terug toen ze het woordje ‘ons’ hoorde. Hoezo ‘ons’? Papa en Pie-, eh, Liselotte hoorden toch niet bij elkaar? Terwijl Yelien Liselottes hand schudde, bedacht Eline dat het goed was dat ze meeinging. Zo kon ze op tijd tussenbeide komen als papa en zijn persoonlijke assistente te goed met elkaar overweg konden. Maar voorlopig waren er andere dingen die haar aandacht vroegen.

‘Zullen we in het restauratierijtuig gaan ontbijten?’ vroeg papa. Dat was een goed idee. Van de spanning had Eline thuis geen hap door haar keel kunnen krijgen.

Terwijl het landschap achter het raam voorbijgleed, besmeerden Eline en Yelien een dampend verse croissant met boter. Yelien keek vluchtig naar het verbeterde trekje op het gezicht van haar vriendin. ‘Heb je nog steeds dat vakantiegevoel?’ informeerde ze stilletjes.

Er brak een lach door op het gezicht van Eline. ‘Ja, hoor.’ Ze moest gewoon ophouden met piekeren, dan werd het leven een stuk leuker. Ze keek even naar papa, die ontspannen van zijn koffie nipte. Liselotte zat, met haar handen half onder het tafeltje verborgen, te sms’en met een glimlach op haar gezicht. Eline kneep haar ogen tot spleetjes en keek van Liselotte naar papa. Er was helemaal niets waaraan je kon zien dat die twee verliefd op elkaar waren. Maar grote mensen waren slim als het om het verbergen van hun gevoelens ging. Ze keek nog eens. Liselotte leek meer belangstelling te hebben voor haar telefoon dan voor papa. Gelukkig, bedacht Eline met een lichte zucht. Ze nam een hapje. Haar croissant smolt op haar tong, het leek wel of alles hier lekkerder smaakte. Of kwam dat door het vakantiegevoel? Ze keek door het raam naar buiten. ‘Papa, waarom rijden die auto’s hier zo zachtjes?’ Papa keek nu ook naar buiten. ‘Die auto’s rijden niet zachtjes, wij gaan zo hard. Daarom is het net of zij stilstaan.’

‘Hoe hard gaan we dan?’ wilde Eline weten.

‘Ik denk dat we wel driehonderd kilometer per uur gaan’, zei papa.

‘Wow! Dat is hard!’ vond Eline. Toen trok Liselotte haar aandacht. Met een gelukzalige glimlach om haar lippen liet ze haar telefoon in haar tas glijden om een broodje te smeren. Het was vooral die glimlach die Eline verontrustte. Zo keken verliefde mensen, ze wist het zeker. Nu haalde papa zijn gsm tevoorschijn. Hij keek er naar en glimlachte even. Eline kreeg er kippenvel van. Dit was wel duidelijk. Liselotte zat met verliefde ogen in het geniep berichtjes naar papa te sturen. Wat een misselijke streek. Ze moest extra goed opletten, nam ze zich voor.

Yelien gaf haar een por. ‘Wat zit jij boos te kijken!’

‘O, sorry’, schrok Eline, ‘dat is niet de bedoeling.’

‘Heeft iedereen genoeg gegeten?’ vroeg papa. En toen iedereen knikte, vervolgde hij: ‘Zullen we dan terug gaan naar onze plaatsen?’

Toen ze goed en wel zaten, minderde de trein vaart.

Schommelend ging hij langs een industrieterrein, flatgebouwen en achtertuintjes. Toen stopte de trein. Eline keek naar de bedrijvigheid op het perron. Ze zag hoe mensen zoenend afscheid namen en hoe anderen elkaar vrolijk begroetten.

Toen de trein weer verderging, zei Yelien: ‘Zullen we eens kijken wat we van Emma, Ellen en Kato hebben gekregen?’

Eline viste het platte pakje uit haar schoudertas.

Samen maakten ze de plakband los en verwijderden het cadeaupapier. Er kwam een boekje over Parijs

tevoorschijn, compleet met plattegronden. Ze keken er samen in.

‘Er staan heel veel modezaken in’, zei Eline, terwijl de bladzijden langs haar vingers gleden.

‘Stop!’ riep Yelien. ‘Ik zag daar iets over macarons. En daar! Zag je dat? Dat was de Mona Lisa. Handig, zo’n boekje.’

‘Dat kunnen we mooi meenemen als wij op pad gaan’, vond Eline. ‘Ik vind het super lief van ze.’

‘Ik stuur ze een bedankje’, zei Yelien, terwijl ze haar telefoon pakte.

‘Met een dikke kus van mij’, zei Eline. Ze zag dat Liselotte ook weer met haar telefoon bezig was.

Terwijl Yelien hun bedankje verstuurde, hield Eline papa in de gaten. Hij moest nu ieder moment een berichtje krijgen, dacht ze. Liselotte was net klaar.

Maar hoe ze ook wachtte, de telefoon van papa zweeg in alle talen. Daar snapte ze niets van.

Ze was zo verdiept in haar speurwerk, dat ze niet eens merkte dat de trein vaart minderde. Yelien gaf haar een por. ‘Kijk eens! Je kunt het Atomium zien.’

Eline tuurde uit het raam. Ze zag de grote, aluminium bollen glanzen in de zon. Nu waren ze in Brussel, wist ze. Na een korte stop trok de TGV weer op.

‘Het volgende station is Parijs!’ vertelde papa.

De twee vriendinnen maakten een high five. Parijs! Eindelijk! Nog heel even geduld. Eline keek uit het raam of er buiten iets veranderde, waardoor je kon merken dat Parijs dichterbij kwam. Maar ook hier waren weilanden, koeien en snelwegen. De trein

danste zacht op de rails en schommelde papa in slaap. Zijn hoofd viel schuin tegen het raam. Boink! Hij schrok wakker, heel even maar. Toen dommelde hij weer in. Langzaam gleed zijn hoofd naar de andere kant. Met grote ogen van schrik zag Eline hoe papa's hoofd zachtjes landde op de schouder van Liselotte. Liselotte bleef roerloos zitten met de ogen van Eline en intussen ook van Yelien op zich gericht. Ze seinde signalen van: Help! Wat moet ik doen? Eline klopte op haar vaders knie. 'Pap! Papa, word wakker.' Papa werd wakker en keek geschrokken zich heen. 'Is er iets?'

'We zijn er zo', zei Eline, 'je moet wakker blijven.' Liselotte schoof een beetje opzij. 'Vieren jullie deze week echt vakantie, of hebben jullie huiswerk meegenomen?'

'We hebben maar één opdracht gekregen, we moeten iemand interviewen', vertelde Yelien.

'O, dat wordt nog best lastig', reageerde Liselotte. Maar Yelien schudde haar hoofd. Ze keek even opzij naar Eline. 'Wij interviewen gewoon elkaar.' Liselotte lachte. Heel even, want ze kreeg weer een sms'je.

Het Gare du Nord was hun eindbestemming, hier stapten ze uit.

'Parijs, here we are!' juichte Eline, terwijl ze Yelien opgewonden om de hals vloog. Voor allebei was dit de eerste keer dat ze in de Franse hoofdstad waren. Nieuwsgierig keken ze om zich heen, maar niet voor lang. Al gauw verdwenen ze onder de grond. Jammer,

daar viel weinig te bewonderen. Maar papa had verteld dat de metro de snelste manier was om ergens te komen in Parijs. Als een grommend monster raasde de ondergrondse trein van de ene halte naar de andere, tot papa zei dat ze uit moesten stappen. Ze beklommen de trap naar boven en knipperden met hun ogen tegen het zonlicht.

‘Kom’, zei papa, ‘daar is het hotel al. We brengen de koffers naar onze kamers en dan gaan we lekker de stad in.’

Eline en Yelien hadden even tijd nodig om bij te komen toen ze hun kamer zagen. Niet dat die zo groot was, nee, het was de luxe. Het kingsize bed met de grote kussens, de luxe kaptafel met de spiegels, de openslaande deuren met het Frans balkon... Ze keken elkaar aan met grote ogen van verbazing.

Eline trok een deur open. ‘Hier is onze kleerkast.’ Ze liep naar de volgende deur. ‘En hier is onze badkamer.’ Ze slaakte een gil. Yelien kwam kijken. Ook zij slaakte een gillette. ‘Is dit echt onze badkamer?’

Hoofdschuddend keek Eline naar alle luxe. Op de rand van het bubbelbad stond een grote fles met super-de-luxe badschuim van een exclusief merk. Hermès, stond erop. Op de schelpvormige wastafel lagen kleine zeepjes van hetzelfde merk. Er lagen twee dikke badjassen klaar met bijpassende badslippers. Er was nog een deur, maar die zat op slot.

‘Knijp me niet, Yelien’, smeekte Eline, ‘ik wil deze droom voor altijd blijven dromen.’

‘Ik ook’, verzuchtte Yelien, ‘maar het is geen droom, het is echt. Het is echt waar.’

Eline pakte haar kleine cameraatje uit haar koffer en maakte een foto van hun Hollywoodbadkamer. Ook het kingsize bed en de kaptafel kwamen op de foto. 'Voor in het dagboek', zei ze tegen Yelien. 'Eigenlijk moeten we nu al een berichtje sturen', vond Yelien, 'ze leven zo met ons mee.'

'Je hebt gelijk', zei Eline. Met haar telefoon maakte ze een foto van de badkamer en verstuurde die meteen. 'Wat zullen ze opkijken!'

En of ze dat deden. Er kwam meteen een reactie van Ellen. 'Zitten jullie soms in het Hilton hotel?' wilde ze weten. Eline en Yelien lazen lachend het berichtje. 'Nee, ons hotel is stukken mooier', grapte Yelien. Ze sloeg even een arm om Eline heen. 'Ik ben toch zo'n geluksvogel dat ik met je mee mag.'

Kato en Emma reageerden ook vliegensvlug. Ze wilden net hun reacties lezen, toen ze een kort klopje hoorden. Er werd een sleutel omgedraaid. De geheime deur zwaaide open. Eline en Yelien hielden van schrik hun adem in. Als stenen standbeelden stonden ze daar en staarden met grote ogen naar de deur. Wie kon daar zomaar en ongevraagd hun kamer binnenkomen? 'Papa!' riep Eline opgelucht. 'Waar kom jij vandaan?' 'Van mijn kamer', zei papa, 'kijk maar.' En hij zwaaide de deur verder open. Met lange halzen liepen Eline en Yelien naar de open deur, waarachter nog zo'n prachtige kamer schuilging. Snel zocht Eline naar nog zo'n geheime deur in papa's kamer. Een deur, die misschien wel toegang zou geven tot de kamer van Liselotte. Maar er was geen andere deur dan die naar de badkamer en die stond halfopen.

‘Heb jij ook al zo’n super-de-luxe droom badkamer?’ vroeg Eline. Ze gaf haar vader een dikke smakzoen op allebei zijn wangen. ‘Dankjewel, papsie, duizend keer dankjewel.’

‘Ja, super bedankt’, zei Yelien vanaf de drempel opeens een beetje verlegen.

Er klonk een bescheiden klopje op de kamerdeur.

‘Dat zal PieJee zijn’, zei papa plagend.

Eline drukte haar handen tegen haar oren. ‘Pap, doe niet zo flauw. Je mag me niet plagen.’

Maar papa wist van geen ophouden. ‘Ik vind PieJee eigenlijk best een leuke naam. Als ik dat geweten had, had ik jou misschien wel zo genoemd.’ Verder kwam hij niet, Eline protesteerde heftig. Ze maaide met haar armen en opende de aanval op haar vader. Die smeekte om genade.

Midden in de aanval ging de deur open. Liselotte stak haar hoofd om het hoekje en kuchte. ‘Ik heb geklopt’, verontschuldigde ze zich.

Eline werd erdoor afgeleid en papa ontworstelde zich aan de aanval. ‘Het is al goed’, zei hij. ‘Kom dames, Parijs wacht op ons.’

De rest van de middag en de hele zondag waren ze bezig met hun ontdekkingsreis. Ze slenterden langs de Seine, flaneerden over de brede boulevards en rustten uit op zonnige terrassen. Tot het vier uur was. Toen gingen ze terug naar het hotel, waar papa en Liselotte een paar uur druk aan het werk gingen. Ze installeerden zich met hun laptops en papieren tot een uur of acht in de lounge. Voor Eline en Yelien was dit een mooie kans om aan hun dagboek te werken.

Ook zij zaten in de lounge, omdat daar een gratis internetverbinding was. Zo konden ze uitgebreid chatten met hun vriendinnen thuis. Bovendien konden ze een lijstje maken van wat ze allemaal wilden zien en doen en uitzoeken hoe ze daar moesten komen. En Eline kon intussen een oogje houden op papa en Liselotte, maar als er al iets was tussen die twee, dan wisten ze dat goed te verbergen. Ook was het haar opgevallen dat Liselotte regelmatig sms'te zonder dat papa's telefoon piepte. Maar hoe dat precies zat, wist Eline nog niet.

Toen ze op zondagavond in een bistro hadden gegeten, maakten ze nog een ommetje in de omgeving. Onverwacht stonden ze aan de voet van een heuvel. Eline keek omhoog en zag een grote witte kerk, bovenop de heuvel.

'Dit is de Sacré-Coeur', zei papa, 'gaan jullie mee naar boven? Ik neem de kabelbaan, ik weet niet wat jullie doen?'

Eline keek omhoog naar de lange, lange trap. Er heerste een gezellige drukte. 'Wij gaan met de trap, of niet, Yelien?' Yelien knikte.

'Ik doe mee, als jullie het niet erg vinden', zei Liselotte.

'Daar krijg je spijt van!' plaagde papa. 'Weet je hoeveel treden dat zijn? Het zijn er maar liefst 237!' Maar daar lieten de drie sportievelingen zich niet door afschrikken. Ze waren al aan hun klim begonnen. In een pittig tempo spurten ze naar boven, maar halverwege zakte het tempo behoorlijk. Papa zoefde vrolijk zwaaiend voorbij in de kabelbaan.

Liselotte had nog de beste conditie van hen alledrie. Ze kwam als eerste boven. Hijgend strompelden Eline en Yelien de laatste treden op.

‘Help! Ik ga dood!’ stootte Eline uit.

Yelien had geen adem meer om te praten. De vriendinnen leunden hijgend tegen elkaar aan. Maar toen ze zich omdraaiden, waren ze de uitputtingsslag meteen vergeten. Want daar beneden lag Parijs in volle glorie te schitteren, met als stralende middelpunt de feestelijk verlichte Eiffeltoren.

‘Wow! Dit is pas mooi!’ verzuchtte Yelien.

Eline was zelfs sprakeloos, maar niet al te lang natuurlijk. Ze haalde haar camera uit haar tas en keek erdoor. ‘Pap, denk je dat ik zo ver kan fotograferen?’

‘Probeer het’, moedigde papa haar aan, ‘als je het niet probeert, weet je het ook niet.’

Op goed geluk fotografeerde Eline de verlichte stad. Maar zo mooi als in het echt werden haar foto’s niet.

